

MASIVNÍ DVEŘE DO KUCHYNĚ se zavřely a v zámku zarachotil klíč. Snažila jsem se nevnímat sevřený žaludek a poskládat si dohromady to, co vidím. Naďa se Zojou – dvě větrostrůjkyně –, Mal a pak David, neškodný materiálek. *Dneska*, stálo na lístku od něj. Co se to děje?

„Ptám se tě ještě jednou, knězi. Co má tohle znamenat? Proč jsou moji přátelé zajati? Proč krvácí?“

„Nejsou to tvoji přátelé. Odhalili jsme spiknutí. Chtěli nám odpálit Bílou katedrálu přímo nad hlavou.“

„O čem to mluvíš?“

„Vidělas, jak byl ten kluk *dneska* drzý –“

„V tom je celý problém? Že se před tebou neklepe strachy?“

„Jde o zradu!“

Ze záhybů pláště vytáhl plátěný měšec a dvěma prsty mi s ním pohupoval před očima. Zamračila jsem se. Podobné váčky jsem viděla u materiálčků v dílnách. Používaly se na –

„Střelný prach,“ odušil Aparátus. „A vyrobil ho tenhle špinavý materiálek ze surovin, které mu dodali tvoji, jak říkáš, přátelé.“

„No tak David vyrobil střelný prach. Používá se na nejrůznější věci.“

„Zbraně jsou v Bílé katedrále zakázané.“

Nadzdvihla jsem obočí nad puškami, kterými v tu chvíli mířila jeho garda na Mala a mé griši. „A co je tohle? Vařečky? Jestli máš v úmyslu někoho obviňovat –“

„Slyšeli je organizovat spiknutí. Předstup, Tamara Kir-Bataarová. Řekni po pravdě, co jsi odhalila.“

Tamara se hluboce uklonila. „Tady ta griša se stopařem se domlouvali, že tě omámí a pak odvedou nahoru na zem.“

„Já *chci* nahoru na zem.“

„Střelný prach chtěli použít k tomu, aby za nimi nikdo nemohl,“ pokračovala. „Chtěli odpálit jeskyni, aby zasypala Aparátuse i ostatní věřící.“

„Stovky nevinných lidí? Mal by nikdy nic takového neudělal. Nikdo z nich by nic takového neudělal.“ Dokonce ani ta mrcha Zoja. „To je nesmysl. Jak mě podle tebe hodlali omámit?“

Tamara kývla na Žeňu a pak na hrnek postavený vedle nás.

„To je můj čaj, sama jsem ho pila,“ ohradila se Žeňa. „Je to jen čaj.“

„Je to travička a lhářka,“ trvala Tamara chladně na svém. „Už jednou tě zradila a vydala do rukou Temnyje.“

Žeňa zaťala prsty, kterými přidržovala šátek. Obě jsme věděly, že tohle obvinění je pravdivé. Zahlodaly ve mně nevídané pochybnosti.

„A ty jí budeš věřit,“ vyhrkla Tamara. Její hlas měl zvláštní podtón. Neznělo to jako obvinění, spíš jako rozkaz.

„Čekali jen na to, až budou mít dost střelného prachu,“ pokračoval dál Aparátus. „Pak měli v úmyslu zaútočit, odvést tě nahoru a vydat Temnyjovi.“